

TÜMER, Günay

mağan" (*ÂlîFD*, XXI [1976], s. 429-439) ve "Bir Türkçe Kasas-ı Enbiyâ" (*ÂlîFD*, XXII, [1978], s. 397-404) adlı yazıları da bu konudaki çalışmaları için örnek olarak zikredilebilir. Günay Tümer'in ilmi çabasının dik-kate değer bir yönünü ansiklopedi madde-leri oluşturmaktadır. *Türk Ansiklopedi-si*, *Şâmil İslâm Ansiklopedisi* ve *Türki-ye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*'ne çeşitli maddeler yazmıştır. Bunlar ara-sında *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm An-siklopedisi*'nde çıkan "Birûnî, Din (Genel Olarak Din ve Din Bilimleri), Brahmanizm" ve "Budizm" önemlidir. Tümer'in Yehova Şa-hitliği'ne dair bilirkişi raporları, yayımlan-mamış çeviri ve bildirileri, konferansları, radyo-televizyon konuşmaları da vardır. *The Great Religions of the Modern World* (ed. Edward J. Jurji, Princeton 1967) adlı eserin çevirisini tamamladığı halde bu tercüme henüz neşredilmemiştir.

Günay Tümer, Amerikalı bir Protestan misyonerince hazırlanan yüksek lisans te-zi projesinde yazmış olduğu *Dinler Tari-hi* adlı kitabı (Ankara 1988) açısından in-celeme konusu yapılmış, Kenneth Frank, bu çalışmasında Tümer'in John Hick'in üçlü modelini kullanarak kapsayıcı tutu-mu temsil ettiği iddiasında bulunmuştur (Kenneth Frank, "Kapsamlılık ve Sınırlayıcılık: Bazı Türk İlahiyatçıların İslâm Dışı Gelenekler Mensuplarına Bakışı", *DÜİF*, İz-mir-Clairemont 1993, s. 9-19). Ahmet Öz-gül'ün daha çok röportajlara dayanan me-zuniyet tezi (1996, "Prof. Dr. Günay Tü-mer: Hayatı-Şahsiyeti-Eserleri", UÜ İlähi-yat Fakültesi), yüksek lisans düzeyinde ol-gunlaştırılma aşamasında iken çeşitli se-beplerle tamamlanamamıştır. Ölümünden bir yıl sonra kendisi için Ankara'da dü-zenlenen anma toplantısı ve sempozyum-da yapılan konuşmalar ve sunulan bildiri-ler yayımlanmıştır (Ankara 1998). Muhit-tin Ertaş, *Günay Tümer'in Dinler Tari-hi Bilimindeki Yeri* başlıklı bir yüksek li-sans tezi hazırlamıştır (2001, Fırat Üniver-sitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü).

BİBLİYOGRAFYA :

Abdurrahman Küçük, "Prof. Dr. Günay Tümer: Eserleri ve Türkiye Dinler Tarihine Katkıları", *Din-ler Tarihi Araştırmaları-I*, Ankara 1998, s. 109-120; a.e., s. 75-105 (çeşitli kişilerin kısa konu-şmaları); Süleyman Sayar, "Prof. Dr. Günay Tü-mer'in Dinler Tarihçiliği", *Dinler Tarihi Araştır-maları-VII*, Ankara 2010, s. 541-557; a.mlf., "Türkçe Literatürde Yehova Şahitleri", *UÜ İlähi-yat Fakültesi Dergisi*, IV/4, Bursa 1992, s. 291-292; a.mlf., "Prof. Dr. Günay Tümer'in Hayatı ve Çalışmaları", a.e., VII/7 (1998), s. 391-398; a.mlf., "Prof. Dr. Günay Tümer'e Göre Hristiyan-lıkta ve İslâm'da Hz. Meryem", a.e., VII/7 (1998), s. 399-408.

SÜLEYMAN SAYAR

TÜPBEBEK

Erkeğin spermi ile kadının yumurtasını
uygun dış ortamda döllendirdikten
sonra oluşan embriyoyu
kadının rahmine
yerleştirme yöntemi
(bk. İLKÂH).

TÜR

(bk. NEVİ).

TÜRBİ

(التربة)

İslâm coğrafyasında tanınmış şahsiyet-lerin mezar anıtları türbeden başka "kümbet, makam, meşhed, buk'a, darîh, kub-be, ravza" gibi adlarla da anılmıştır. Bu ad-landırılmalar genellikle yapının ait olduğu kişinin makam ve mevkii, mensup oldu-ğu sosyal, dinî ve siyasî zümre, ayrıca ya-pının mimari özelliğini yansıtmakla bir-likte birbirinin yerine de kullanılmıştır. En makbul mezarı "en çabuk kaybolan" diye tanımlayan İslâmiyet'te zengin bir mezar mimarisinin gelişmesi şüphesiz çok şaşırtıcıdır. İlk 250 yıllık süreçte Kubbetü's-Suleybiyye gibi atipik bir yapının varlığına rağmen mezar mimarisi İslâm'ın öngördü-ğü şekilde gelişmişti. Abbâsî halifelerinden Muntasır-Billâh için Rum asıllı annesi tarafından Sâmerrâ'da inşa ettirilen, se-kizgen planlı bir dehlizle kuşatılmış kub-beli kare bir mekândan oluşan Kubbetü's-Suleybiyye, sadece Abbâsî mimarlığının değil İslâm mimarlığının da ilk mezar ya-pısı olarak önem arz etmekle birlikte tipolojik etkisi bulunmayan bir yapı durumun-dadır.

Abbâsî devrinde Buhara'da Sâmânîler'den İsmâil b. Ahmed için yaptırılan kare planlı türbe kubbe ile örtülü olup dört cep-hesi birbirinin benzeri biçimde ele alınmış-tır. Karahanlılar'a mal edilen ve tromplu kubbeye örtülü kare mekânı ile sade, fa-kat etkileyici bir mimari tasarıma sahip olan 367 (977-78) tarihli Arap Ata Türbe-sinde farklı biçimde giriş cephesi yüksel-tilerek vurgulanmıştır. Bölgesel şartların belirleyiciliği sebebiyle mezar yapılarında tuğla malzemeyi öne çıkaran Karahanlı-lar'ın bunun sağladığı imkânları nasıl zen-gin bir süsleme sanatına dönüştürdükle-rini bu türbede görmek mümkündür. Ni-tekim buradaki cephe tasarımı, Büyük Sel-çuklu Sultanı Alparslan'ın kızı Ayşe Bibi

için Talas'ta (Taraz) inşa edilen türbe ile Özkent'teki Celâleddin Hüseyin ve Mu-hammed b. Nasr türbelerinde görülen süslemelere öncülük etmiştir. XII. yüzyıl-da konstrüksiyonda yoğunlaşan mimari denemelere girişen Karahanlılar, Tirmiz'-deki Sultan Hüseyin Türbesi'nde kemerli sağır nişlerle teşkilâtlandırdıkları iç me-kâna yeni bir boyut kazandırırken Şeyh Fâzıl Türbesi'nde kare planlı gövde üze-rinde yükselen kademeli kasağa oturt-tukları sivri kubbe ile sonraki yapıları de-rinden etkileyecek olan dış kütle biçimle-nişinin ilk nüvelerini ortaya koymuşlardır. Öte yandan aynı dönemde hüküm süren Gazneliler, Arslan Câzib Türbesi gibi iddi-alı bir yapıyı inşa etmelerine rağmen me-zar mimarisinde Karahanlılar'ın gösterdi-ği gelişime ulaşmamışlardır.

Daha büyük uygulanan plan şemaları ve zenginleşen süsleme özellikleri dışında başlarda önemli bir gelişme göstereme-yen Selçuklular, Serahs'ta XI. yüzyıla ait Ebû'l-Fazl Türbesi ile Astanababâ'da Alem-berdâr Türbesi'nde girişleri bir eyvan şek-lineki hazırlık mekânlarının içine alarak önemli bir yenilik getirmişlerdir. Çift kub-be kullanımı ile bu küçük ölçekli yapılara âbidevi bir görünüm kazandırmaya çalış-an Selçuklular'ın uygulamalarında dikka-ti çeken bir başka özellik ise diğer cephe-lere de portalden aşağı kalmayacak dere-cede önem verilmiş olmasıdır. Her iki özel-liği en açık biçimde yansıtan Merv'deki Sul-tan Sencer Türbesi (1157) Büyük Selçuk-lu mimarisinin şüphesiz en dikkate değer mezar yapısidir. Âbidevi gövdesini taçlan-dıran çift kubbeli tasarımı ile etkileyici bir mimarlık çalışması ortaya koyan yapının günümüze intikal etmeyen dış kubbesin-de kullanıldığı bilinen firuze renkli sırlı tuğ-lalarla çininin mezar mimarisindeki yerini de belirlediği söylenebilir. İç mekânda bir diğer önemli süsleme unsuru olan alçının kullanımı ise henüz küçük ölçeklerde (bk. SULTAN SENCER TÜRBESİ).

Büyük Selçuklular'ın yıkılışından sonra onların hüküm sürdüğü topraklara ege-men olan devletler arasında mezar anıtları açısından en verimli olanı hiç şüphesiz Anadolu Selçukluları'dır. Bölgenin doğal taş kaynaklarının zenginliği ve bunu işleyecek yerli ustaların üstün becerisiyle bilhassa süslemede yeni bir senteze ulaşan Anadolu Selçukluları, türbelerden ziyade daha faz-la sayıda ele aldıkları kümbet tarzı mezar yapılarında bu yenilikleri fazlasıyla kullan-mışlardır. Anadolu Selçukluları'ndan günü-müze ulaşan en eski türbe, İzzeddin Key-kâvus'un Sivas'ta yaptırdığı medresenin bir

Amasya'da Torumtay'ın türbesi

hücrelerinde oluşturulmasıyla türbe-medrese ilişkisinin ilk örneklerinden birini sunan İzzeddin Keykâvus Türbesi'dir. Bu sebeple mimari açıdan bir yenilik getirmeyen yapı, Büyük Selçuklu geleneğini devam ettiren çini süslemelerle zenginleştirilmiş cephe tasarımı ile önemlidir. Öte yandan Selçuklu imar faaliyetlerinde mühim bir yere sahip olan vezirlerin türbe mimarisine sultanlardan daha fazla katkı yaptıkları görülmektedir. Selçuklu vezirlerinden Sâhib Ata'nın 682 (1283) yılında Konya'da inşa ettirdiği külliye'nin içinde bulunan türbesi, tasarım özelliklerinden ziyade kubbeli mekânını kaplayan olağan üstü çini süslemeleriyle dikkati çeker. Torumtay için 677'de (1278) Amasya'da yaptırılan türbe ise tonozla örtülü dikdörtgen planı ve örtü sistemini destekleyen ağırlık kuleleriyle farklı arayışlara işaret etmektedir. Bununla birlikte Anadolu Selçuklularının mezar mimarisine kattıkları en önemli tür, XIII. yüzyılın başlarına tarihlenen Seyitgazi'deki Ümmühan Hatun Türbesi ile ortaya çıkan eyvan tipi türbelerdir. Daha ziyade Konya ve Afyon çevresinde uygulanan bu şemanın anıtsal bir örneği olan Konya'daki Gömeç Hatun Türbesi taştan bir mumyalık üzerine yükselen tuğla yapısı ile önem taşır.

Anadolu Selçuklularının tarih sahnesinden çekilmesiyle bağımsız hareket etmeye başlayan beyliklerin parçalı bir görünüme büründürdüğü Anadolu'da mezar mimarisi de buna bağlı olarak çok renkli bir

görünüm kazanmıştır. Silindir, sekiz kenarlı poligonal ve kare planın öne çıktığı bu dönemde Osmanlılar'a ait Şehzade Mustafa Türbesi'nde olduğu gibi altıgen planlı örneklerle de karşılaşılacaktır. Ancak devrin en önemli yeniliği baldaken tarzı adı verilen, kenarları açık türbe modelinin ortaya çıkışıdır. Karamanoğulları'nın Karaman'daki Karabaş Velî Türbesi'nde olduğu gibi sekizgen ve Osmanlılar'a ait İznik'teki Sarı Saltuk ve Ankara'daki Arap Baba türbelerinde kare planlı örnekleri bulunan açık türbeler sonraki dönemlerde sık sık kullanılmıştır.

Selçuklu sonrası Anadolu'da İlhanlı hakimiyeti sırasında yapılan Nüreddin b. Sentimur Türbesi (713/1313-14) kesme taştan kare alt yapı üzerinde tuğladan kırık piramidal bir külâhla örtüldür. Eretna Beyliği'nin kısa süren siyasî hayatı içinde ilgi çekici bir yapı Kırşehir'deki 733 (1332-33) tarihli Âşık Paşa Türbesi'dir. Tamamen mermerden inşa edilen türbenin kubbeli kare mekânının yan kısmına alınmış giriş holünün dar kanadında bulunan portalı ile, tâli unsurlar ve süsleme detayları ile âdeta Osmanlılar'da karakteristik hale gelecek olan üslûbun habercisidir. Nitekim bu üslûp, Yıldırım Bayezid'in Bursa'daki külliyesinde yer alan türbesinde kare planlı mekânın önüne yerleştirilen üç bölümlü revak tasarımı ile olgun biçimine kavuşmuştur.

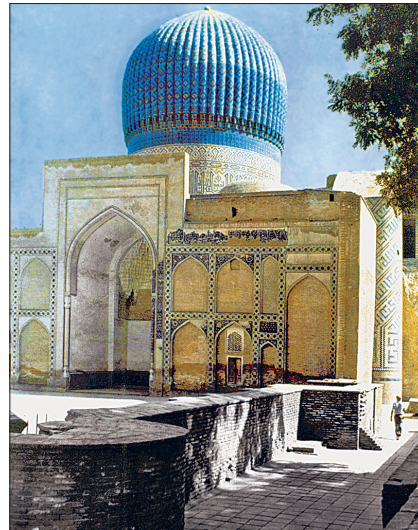
Aynı yıllar, Orta Asya'da kuvvetli bir imparatorluk kurup kısa zamanda kazandı-

Baldaken tarzı türbelerden Iznik'teki Sarı Saltuk Türbesi – Bursa

ğı zaferlerin ardından çeşitli inşaa faaliyetleri gerçekleştiren Timur'un, çevresine topladığı değişik milletlerden sanatkârlarla milletlerarası bir üslûbun temellerini attığı dönemdir. Plan ve konstrüksiyonda daha ziyade eski gelenekleri devam ettirmekle beraber Timurular asıl önemli yenilikleri süslemede göstermişler, Anadolu Selçuklu mimarisinde ortaya konan şemaları değişik kaynakların beslediği zengin bir repertuvarla kendini gösteren çini süslemelerle değerlendirmişlerdir. Özellikle Semerkant'ta yer alan Şâh-ı Zinde mezar topluluğundaki örneklerle kendini gösteren Timurlu mezar mimarisi şüphesiz bir şaheser olan Gür-ı Emir ile zirveye çıkar. İçte kare, dışta sekizgen planlı gövde üzerinde yükselen kasnağa oturan dilimli kubbesiyle Timurlu mimarisinin karakteristik özelliklerini sergileyen yapının bütün yüzeylerini kaplayan çini ve sırlı tuğla süslemeler mimariye göre şekillenen süsleme anlayışının anıtsal örnekleridir.

Fâtımîler'den itibaren köklü bir türbe geleneğine sahip olan Mısır'da türbe mimarisi asıl gelişimini Memlûkler zamanında göstermiştir. Yüksek kasnaklar üzerinde yükselen sivri kubbe gibi Orta Asya menseli bir mimari üslûbu benimseyen Memlûkler, Sultâniye ve el-Melikü'l-Eşref İnal örneklerinde görüldüğü gibi medrese, ziyaretgâh ve tekke gibi yapılarla birlikte daha ziyade külliye ölçeğinde mezar komplekslerine rağbet etmişlerdir. Sultan mezarlarının toplandığı Bâbü'lvezîr'de bulunan Kayıtbay Türbesi'nde karakteristik özelliklerini sergileyen Memlûk mezar mimarisi, Kahire'deki Sultan Hasan Külliyesi'nde şehir merkezinde konumlanan medrese-türbe ilişkisinin ilgi çekici örneklerinden birini ortaya koymuştur.

Timurlu türbelerinden Gür-ı Emir – Semerkant / Özbekistan

TÜRBE

Çelebi Sultan Mehmed'in kendi adına yaptırdığı türbede (Bursa Yeşiltürbe) alışılmadık şekilde Orta Asya mimarlığından esinlenmiş olması Timur'la sanatsal bir boy ölçüşme olarak değerlendirilebilir. Oğlu II. Murad'ın Bursa'daki külliyesinde yer alan türbesi İslâmî anlayışın biçimlendirdiği aydınlık kubbeli tasarımı ile dikkati çekmektedir. Bizzat sultanın vasiyetiyle ortaya çıktığı bilinen bu model, ulemâ sınıfının tercih ettiği açık türbeler bir yana bırakılırsa Osmanlı mimarlığındaki yegâne örneklerden biridir. İstanbul'un fethinden sonra inşa edilen Mahmud Paşa Türbesi dış cephe süslemesiyle farklı bir yapıdır. Sekizgen planlı, üzeri kubbeli Eyüp Sultan Türbesi'nin güneyine inşa edilen cami dışı da pek çok türbe camilerin mihrap önündeki alanda yer almıştır. Bu dönemde dikkati çeken en önemli özellik mezar yapılarının külliye programındaki yerinin karakteristik bir durum almış olmasıdır. Fâtih Külliyesi'nde mihrap duvarı önünde oluşturulan ve başlangıçta bir gülistan şeklinde düzenlenen hazîre içine alınarak yeri belirlenen türbe, sonraki selâtin ve vüzerâ külliyelerinde topografyanın elverdiği ölçüde aynı yerde kullanılacaktır. II. Bayezid ve Yavuz Sultan Selim türbeleri sekizgen planlı kubbeli şemalarıyla külliyelerde yerini almıştır. Osmanlı mimarisinde önemli bir yeri olan Mimar Sinan'ın türbe mimarisine farklı katkılarda bulunduğu gö-

rülmektedir. İlk defa Kanûnî Sultan Süleyman Türbesi'nde uyguladığı çift kabuklu ve çift kubbeli tasarım şemasını, Ayasofya'daki Sultan II. Selim Türbesi'nde içte ve dışta farklı plan kurguları üzerinde deneyerek mükemmele ulaştıran Sinan, cami mimarisinde olduğu gibi türbe mimarisinde de yenilikler yapmıştır. Halefleri tarafından benimsenen bu şema, III. Murad ve III. Mehmed için Ayasofya Camii yanında inşa edilen türbelerle XVII. yüzyıla intikal etmiştir.

XVII. yüzyılda türbelerin daha ziyade medreselerle birlikte planlandığı görülmektedir. İlk olarak XVI. yüzyılda Sinan'ın Eyüp'te inşa ettiği Sokullu Mehmed Paşa Külliyesi'nde ortaya çıkan bu şema Sinan'ın ardından bu yüzyılın sonunda Koca Sinan Paşa Külliyesi'nde uygulanmıştır. Bu durum XVII. yüzyılda Kuyucu Murad Paşa, Ekmekçizâde Ahmed Paşa, Köprülü Mehmed Paşa külliyelerinde devam eder. XVIII. yüzyılın başında Gülnûş Emetullah Vâlide Sultan için Üsküdar'daki külliyesinde inşa edilen türbe kafesli kubbesiyle hânedan türbeleri içinde farklı bir uygulamadır. Osmanlılar'ın dikkatlerini Batı'ya çevirdikleri XVIII. yüzyılın ortalarından itibaren başta süsleme olmak üzere mimaride dış etkilerin arttığını türbelerde de tesbit etmek mümkündür. Nuruosmaniye Külliyesi'nde Şehsuvar Vâlide Sultan Türbesi, Lâleli Külliyesi'nde III. Mustafa Türbesi bu tip yapılardır. Şah Sultan ve Mihrişah Vâlide Sultan türbelerinin plan ve tasarım özelliklerinde açık şekilde beliren barok ve rokoko detaylar Sultan II. Mahmud Türbesi'nde geleneksel şema üzerine işlenen empire (ampir) üslûba dönüşür. Klasik Osmanlı mimarisinde kullanılmayan yuvarlak plan şemasına göre inşa edilen Gülüstû Sultan Türbesi dönemin en ilgi çekici yapılarından biridir. XIX. yüzyılın sonlarında giderek artan Batı etkilerinin uyandırdığı tepkinin mimarideki yansıması olan neo-klasik üslûp, Sultan Mehmed Reşad için Eyüp'te inşa edilen türbede görkemli bir şekilde ele alınarak Osmanlı türbe mimarisinin son örneği olarak tarihe geçmiştir (türbeyle ilgili dinî hükümler için bk. KABİR).

BİBLİYOGRAFYA :

Doğan Kuban, *Türk Barok Mimarisi Hakkında Bir Deneme*, İstanbul 1954; Mustafa Cezar, *Anadolu Öncesi Türklere Şehir ve Mimarlık*, İstanbul 1977; Gönül Öney, *Anadolu Selçuklu Mimarisinde Süsleme ve El Sanatları*, Ankara 1978; a.mlf., *Beylikler Devri Sanatı: XIV-XV. Yüzyıl (1300-1453)*, Ankara 1989; a.mlf., "İran ve Anadolu Selçuklu Türbelerinin Mukayesesi", *AÜ İla-*

hiyat Fakültesi Yıllık Araştırmalar Dergisi, III, Ankara 1981, s. 41-66; Pars Tuğlacı, *Osmanlı Mimarlığında Batılılaşma Dönemi ve Balyan Ailesi*, İstanbul 1981; Yavuz Yıldırım, *Mimar Kemalettin ve Birinci Ulusal Mimarlık Dönemi*, Ankara 1981; Metin Sözen, *Tarihsel Gelişimi İçinde Türk Sanatı*, İstanbul 1983; a.mlf., "Anadolu'da Eyvan Tipi Türbeler", *Anadolu Sanatı Araştırmaları*, I, İstanbul 1968, s. 167-210; Orhan Cezmi Tuncer, *Anadolu Kümbetleri*, Ankara 1986-91, I-III; B. O'Kane, *Timurid Architecture in Khurasan*, Costa Mesa 1987; Ara Altun, *Ortaçağ Türk Mimarisinin Anahatları İçin Bir Özet*, İstanbul 1988; Yıldız Demiriz, *Eyüp'te Türbeler*, Ankara 1989; Seyfi Başkan, *Türk Sanatı Üzerine Denemeler*, İstanbul 1990, s. 89-97; Oktay Aslanapa, *Türk Sanatı*, Ankara 1990; a.mlf., *Türk Cumhuriyetleri Mimarlık Abideleri*, Ankara 1996; M. Meinecke, *Die Mamlukische Architektur in Ägypten und Syrien*, Glückstadt 1992, I-II; Hakkı Önkal, *Osmanlı Hanedan Türbeleri*, Ankara 1992; a.mlf., *Anadolu Selçuklu Türbeleri*, Ankara 1996; *Cimetières et traditions funéraires dans le monde islamique: Islam Dünyasında Mezarlıklar ve Defin Gelenekleri* (ed. J.-L. Bacqué-Grammont – Aksel Tibet), Ankara 1996, I-II; O. Grabar, *İslam Sanatının Oluşumu* (trc. Nuran Yavuz), İstanbul 1998; Gözde Ramazanoğlu, *Orta Asya'da Türk Mimarisi*, Ankara 1998; *Geçmişten Günümüze Mezarlık Kültürü ve İnsan Hayatına Etkileri Sempozyumu: 18-20 Aralık 1998*, İstanbul 1999; M. Oluş Arık, "Erken Devir Türk Mimarisinde Türbe Biçimleri", *Anadolu: Anatolia*, XI, Ankara 1969, s. 57-119; Behçet Ünsal, "İstanbul Türbeleri Üzerine Stil Araştırması", *VD*, sy. 16 (1982), s. 77-120; Beyhan Erçağ, "Mimar Sinan Türbelerinin Estetiği Üzerine", *İlgi*, sy. 58, İstanbul 1989, s. 7-14.

İSMAİL ORMAN

TÜREBE SERİYYESİ

(سَرِيَّة تَرَبِيَّة)

Hevâzin'e mensup dört kabile üzerine
Hz. Ömer'in kumandasında
gönderilen seriyye
(7/628).

6. yılın Şâban ayında (Aralık-Ocak 627-628) Hevâzin kabilesinden Sa'd b. Bekir oğullarının Fedek'te müslümanlara karşı Hayber yahudileriyle ittifak kurduğu ve onlara yardım hazırlığı içinde bulunduğu duyulunca Resûl-i Ekrem Hz. Ali'nin idaresinde bir seriyye göndermişti. 7. yılın Şâban ayında (Aralık 628) bu kabile ile Hevâzin'den diğer üç kabilenin müslümanlara saldırmak için iş birliği yaptığı haber alındı. Bunun üzerine Resûlullah, Hz. Ömer'i otuz kişilik bir süvari birliğinin başında onlara karşı sevketti. Yanına Benî Hilâl'den çöl yolculuğunu ve bölgeyi iyi bilen bir kılavuz alan Hz. Ömer, geceleri yol alıp gündüzleri gizlenerek Taîf yakınında Serât dağından Necid'e kadar uzanan Türebe vadisinin en güney kısmında yer alan Ablâ' bölgesine ulaştı. Söz konusu kabileler bu-

Klasik Osmanlı dönemi türbelerinden, Süleymaniye Külliyesi içinde yer alan Hürrem Sultan Türbesi

